

EMPREMTA DE NAIXEMENT

La llevadora li anava donant ànims. Portava moltes hores acompanyant aquella partera que no acabava de sortir-se'n amb un cap i unes espatlles que prometien. El nadó va aconseguir treure el nas, millor dit el seu refet cap, després de moltes suors i esforços per part de la mare. Ella, o ell, vaja, tots dos, van triar un dia molt especial: el setze de juliol, la festa del Carme coneguda també a l'Escala com la festa dels pescadors. I l'hora, la millor que es podia triar: les dotze del migdia. Bé, la veritat, si he de ser sincera, un ocellet em va dir que alguna persona molt propera a la futura mare maleïa que justament fos aquella hora que el destí li hagués triat per donar a llum, ja que li havia esguerrat la ballada de sardanes d'una diada esplèndida festejada per tot el poble. Passió sardanista! El cas, però, és que a dins de casa tots plegts també l'estaven ballant amb la seva «festa particular». Enmig de tot aquell enrenou familiar se sentien les notes alegres i encomanadisses d'unes sardanes, el so de les quals arribava des de la placeta fins a l'estança on acabava de néixer un nen formós que posava veu (o plors, siguem precisos!) a la música que estava penetrant per les seves tendres orelletes.

Els feliços pares van posar-li el mateix nom que el seu avi: Pere.

Des de l'instant que va néixer, la vida d'en Pere va quedar marcada pel seu amor i fal·lera per escoltar i ballar sardanes. Va ser com una mena d'empremta que restaria ben arrelada en el seu subconscient per sempre més.

A mi també m'han agradat des de ben petita les sardanes, però pre fereixo escoltar-les i badar. Em resulta gratificant observar amb quina traça segueixen la música els balladors i les balladores que, tot sovint, fan una mena de filigranes amb els peus que et deixen bocabadada. Les rotllanes que es formen amb els braços enlairats dels dansaires proporcionen unes imatges circulars que t'arriben a posar la pell de gallina i et fan pensar que, ni que sigui per un parell d'horetes, tot es mostra rodó i ben fermat. Els músics, des de la seva posició privilegiada, en són els primers testimonis. Val a dir, però, que són ells els autèntics artífexs d'aquestes emocions oferint-nos un enorme plaer fent malabarismes amb els seus instruments.

Quan vaig conèixer en Pere de seguida vaig copsar que en sentir les primeres notes ja no estava per mi. Jo no m'ho vaig prendre mai malament, al contrari: sabia que havia de fer silenci per tal que es pogués concentrar i començar aquell acte de «resar» –segons la meva versió– que, com molt bé us podeu imaginar, volia dir «comptar». Érem joves i tot just n'havia après. Li calia estar ben atent i poder practicar les instruccions que un oncle li havia donat deixant palès el seu profund amor i coneixement per